מני ר״ש היא דאמר כל דבר שהוא משום שבות אינו עומד בפני כתבי הקודש אימא סיפא רבי יהודה אומר אפילו אין מסולק מן הארץ אלא מלא החוט גוללו אצלו רבי שמעון אומר אפילו בארץ עצמה גוללו אצלו רישא וסיפא רבי שמעון מציעתא רבי יהודה? אמר רב יהודה אין רישא וסיפא ר״ש מציעתא רבי יהודה. רבה אמר הכא באיסקופה הנדרסת עסקינן ומשום בזיון כתבי הקדש שרו רבנן. איתיביה אביי תוך ד׳ אמות גוללו אצלו, חוץ לד׳ הופכו על הכתב ואי אמרת באיסקופה(א) נדרסת עסקינן מה לי תוך ד׳ אמות מה לי חוץ לארבע אמות? אלא אמר אביי הכא באיסקופה כרמלית עסקינן ורשות הרבים עוברת לפניה: תוך ד׳ אמות דאי נפיל ומייתי ליה לא אתי לידי חיוב חטאת שרו ליה רבנן, חוץ לארבע אמות דאי מייתי ליה אתי לידי חיוב חטאת לא שרו ליה רבנן, אי הכי תוך ד׳ אמות נמי נגזור דילמא מעייל מרה״ר לרה״י וכי תימא כיון דמפסקת כרמלית לית לן בה *והאמר רבא המעביר חפץ מתחלת ארבע לסוף ארבע והעבירו דרך עליו חייב? הכא במאי עסקינן באיסקופה ארוכה(ב) אדהכי והכי מידכר ואיבעית אימא לעולם באסקופה שאינה ארוכה וסתם כתבי הקדש עיוני מעיין בהו ומנח להו, וליחוש דילמא מעיין בהו ברה״ר ועייל להו בהדיא לרה״י? הא מני *בן עזאי היא דאמר מהלך כעומד דמי, ודילמא זריק להו מזרק *דאמר רבי יוחנן מודה בן עזאי בזורק? אמר רב *אחא בר אהבה זאת אומרת *אין מזרקין כתבי הקודש: היה קורא בראש הגג וכו׳: ומי שרי והתניא *כותבי ספרים תפילין ומזוזות לא התירו להן להפך יריעה על פניה אלא פורס עליה את הבגד התם אפשר הכא לא אפשר ואי לא אפיך איכא בזיון כתבי הקודש טפי: הופכו על הכתב *והא לא נח? [אמר רבא] בכותל משופע [אמר ליה אביי] במאי אוקימתא למתניתין בכותל משופע אימא סיפא רבי יהודה אומר אפילו אינו מסולק מן הארץ אלא מלא החוט גוללו אצלו והא נח ליה? חסורי מיחסרא והכי קתני במה דברים אמורים בכותל משופע אבל בכותל

מני. מתני׳ דלא גזר: ר״ש היא דאמר. לא גזרו שבות בכתבי הקדש דאי ר׳ יהודה הא אמר אם מסולק מן הארץ מלא החוט דלא נח׳ הוא דגוללו אצלו דליכא למגזר מידי דלא דמי לנפילה כלל אבל הונח כל דהו׳ אסור דגזרינן אוגדו בידו אטו היכא דנפל כוליה: **הנדרסת.** לעולם איסקופה רה״י היא אבל נדרסת דרגל הרבים עוברת דרך לה ובמקום דדריסת רגלי בני אדם עומדין איכא בזיון כתבי הקדש ולהכי שריוה לגוללו אצלו דלא דמיא לקורא בגג דהתם ליכא בזיון כולי האי משום הכי היכא דנח גזר רבי יהודה אבל בהא מודה דכיון דאוגדו בידו ושבות בעלמא הוא לא גזרינן: **תוך ארבע אמות.** אקורא על האסקופה קאי ולא ידענא היכא הוא תוך ארבע אמות שלא נתגלגל הספר עד ארבע אמות בקרקע: **מה לי חוץ לארבע.** הא כולה שבות היא דאוגדו בידו ומה לי מעביר ד׳ אמות ברשות הרבים מה לי מכנים מרשות הרבים לאיסקופה רשות היחיד(ג) דהא קשרית לה משום דאוגדו בידו ויש כאן משום בזיון וכי היכי דשרית להכנים מרשות הרבים לאיסקופה הכי נמי אית לן למישרי להעביר ד׳ אמות ברה״ר: **איסקופה כרמלית.** רחבה ארבעה ואין גובהה עשרה וחולה לה רשות הרבים ולפנים הימנה רשות היחיד: **ומייתי ליה.** מרה״ר לאיסקופה אין כאן חיוב חטאת ואפילו אין אוגדו בידו דהא מרשות הרבים לכרמלית מעייל הלכך דאוגדו בידו שרי ליה לכתחלה: **חייב חטאת.** שמעביר ארבע אמות ברה״ר הלכך דאוגדו בידו לא שרו ליה לכתחלה: **נמי נגזור.** לרבי יהודה דגזר שבות אף בכתבי הקדש נגזר דילמא נפל כוליה מידו ואזיל ושקיל ליה ברשות הרבים ומייתי ליה ברגליו בתוך הבית דרך האיסקופה וקא מעייל מרשות הרבים לרשות היחיד: **וכי תימא וכו׳ דרך עליו.** למעלה מראשו שעקרו מרשות הרבים והוליכו דרך למעלה מראשו והגיעו לסוף ארבע חייב ואע״ג דאוירא מקום פטור דגבוה(ד) ואין בו מקום רוחב ארבע אלמא כיון דלא נח במקום פטור לא מהני, הכא נמי לא מהני כיון דלא נח באיסקופה אע״ג דדריס עלה, לאו הנחת גופו הוא אלא א״כ עמד לפוש: **באיסקופה ארוכה.** שיש לה משך גדול ברחבה מרשות הרבים עד תוך הבית דאי נמי נפיל כוליה מידו לא אתי לידי חיוב חטאת דאדהכי נזכר ועומד לפוש על האיסקופה והדר מעייל ליה: **התם כתבי הקדש עיוני מעייני בהו.** כי מטי באסקופה והרי עומד בכרמלית: **ודילמא.** נפיל כוליה לרה״ר ושקיל ליה ומעיין ביה התם ומעייל להו להדיא לבית ולא קאי אאיסקופה מידי: **מהלך כעומד דמי.** הלכך ליכא למיגזר מידי דאי נפיל כוליה ומעייל ליה כיון דדריס על האיסקופה הרי הוא כעומד בכרמלית ואין כאן חיוב חטאת: **דא״ר יוחנן.** בפ״ק דשבת (דף ו.) דזורק לאו כעומד דמי: **להפוך.** יריעת קלף על פניה להגין עליה שלא יעלה אבק על האותיות: **לא אפשר.** שאין לו בגד לפרוס: **והא לא נח.** ואפי׳ שבות ליכא: **בכותל משופע.** דכיון דנשען למטה נח על בליטתו למטה

ואי אמרת באיסקופה הנדרסת מה לי תוך ארבע אמות מה לי חוץ לארבע אמות. משום דקאי עליה דרבה מקשי לרבה והוא הדין דהאי פירכא נמי הויא לרב יהודה דאוקי רישא כר״ש: **אלא** אמר אביי הכא באיסקופת כרמלית עסקינן. וא״ת והא לא מפליג אביי בין כרמלית לרה״ר לקמן (צט.) גבי לא יעמוד אדם ברה״י וישתה ברה״ר ואיבעיא להו כרמלית מאי ואמר אביי היא היא ואין לומר דדוקא בכתבי הקדש שרי הכא משום בזיון אבל בשאר מילי אסור דלקמן (דף ק.) משמע דליכא שבות כלל באיסקופה כרמלית גבי דחותכין יבלת דקאמר ולאו מי אוקימנא באיסקופה כרמלית ורה״ר לפניה וכיון דאגודו בידו אפילו שבות נמי ליכא משמע דאי הוי שבות לא הוה שרינן גבי כתבי הקדש משום דשבות דמקדש במדינה לא התירו ואור״י דגבי שתיה שייך למיגזר טפי שמא יביא אצלו וכן מחט התחובה לו בבגדו דאסרינן לצאת בה מבעוד יום שמא ישכח דמייתי לה אההיא דלקמן בפ״ק דשבת (דף יא:) בהנהו שייך למגזר טפי גזירה לגזירה מההיא דהכא וא״ת כיון *דפריסית דספר דהכא לאו דוקא מאי איריא דנקט ספר משאר מילי ולפי ההוא לישנא דמסקינן דהתם כתבי הקדש עיוני מעיין בהו ניחא דספר הוי דווקא וי״ל דנקט ספר לאשמועינן דבראש הגג לא יגלול אצלו לאפוקי מדרבי שמעון דאמר שאין לך דבר משום שבות עומד בפני כתבי הקדש: **והאמר** רבא המעביר חפץ מתחלת ארבע לסוף ארבע והעבירו דרך עליו חייב. פירש בקונטרס דרך עליו למעלה מיו״ד שהוא מקום פטור ותימה לר״י דאדמייתי מדרבא הוה ליה לאיתויי מת״ק דבן עזאי דאמר בפ״ק דשבת (דף ה:) המוציא מחטות לפלטיא דרך סטיו חייב דהיינו דרך מקום פטור וע״כ שמיע ליה ההיא ברייתא דבסמוך מייתי מילתא דבן עזאי וכן קשה לקמן (צט.) גבי עומד אדם ברה״י ומטלטל ברה״ר ובלבד שלא יוציא חוץ לד׳ אמות וקאמר בגמרא הא הוציא חייב חטאת לימא מסייע לרבא דאמר המעביר חפץ כו׳ ופירש שם הקונטרס דמתני׳ נמי מיירי בעומד על הגג שלמעלה מי׳ דהוי כעין ההיא דרבא דאיירי במעביר דרך עליו וקשה לפירושו דגג מאן דכר שמיה דרשות היחיד קתני במתני׳ ולא גג ועוד קשה דבפ״ק דשבת (דף ח:) גבי עומד אדם על האיסקופה כו׳ מסיק ובלבד שלא יטול מבעל הבית ויתן לעני ומעני ויתן לבעל הבית ואם נטל ונתן שלשתן פטורין וקאמר ליהוי תיובתא דרבא דאמר רבא המעביר חפץ כו׳ ומאי קושיא ה״ל למימר דרבא סבר כרבנן דבן עזאי לכך נראה לר״י לפרש דרך עליו כפי׳ ר״ח שפירש בפ״ק דשבת* דרך עליו היינו מימינו לשמאלו דהוה סלקא דעתך דמעביר מצד ימינו לשמאלו דרך גופו דהוי חשובה כמונחת אפ״ה חייב דחשובה כמהלכת דהא מהלכת היא והשתא אתי שפיר דההיא (ה) עומד אדם על האיסקופה דהכא ודלקמן איירי שעומד במקום אחד ואינו זז ממקומו ומעביר מכאן לכאן דרך גופו ואיירי (*לקמן) כגון שמטלים ארבע על ידי זריקה והכי לא מייתי אלא מדרבא אע״ג דידע לברייתא דבן עזאי: **הכא** לא אפשר. פי׳ בקונט׳ משום דאין לו בגד מזומן ובחנם פי׳ כן דאפי׳ יש לו מחותו טעם לאסור גוללו אצלו אסור לפרוש שם בגד: **והא** לא נח. הוה מצי לאוקמא כר״ע דלית ליה *)קלוטה כמי שהונחה דמיא אלא ניחא ליה לאוקמא אפי׳ כרבנן ואע״ג דאם הוציא ידו מליאה פירות לחוץ אמר בריש מסכת שבת (דף ג:) דאסור להחזירה לא דמי להכא דהתם גזרינן גופו ברה״י וידו ברה״ר אטו גופו וידו ברה״ר דאז איכא איסורא דאורייתא אי הדר מעייל לה דהרי נח אבל הכא אפי׳ הוה כוליה ספר התם אכתי לא נח:

*) [שבת צז.]

נימא

רבינו חננאל

ומתני׳ ר׳ שמעון היא דאמר אין דבר משום שבות כגון זה דגולל עומד בפני כתבי הקודש ורישא וסיפא ר׳ שמעון ומציעתא ר׳ יהודה ורבה אוקמה באיסקופה נדרסת ומשום דלא נדרסי כתבי [הקודש] שרו רבנן ונדחו דברי רבה ואוקמה (כאביי) [אביי] באיסקופה כרמלית ורה״ר עוברת לפניה. תוך ד׳ אמות לרה״ר דאי נפיל ומייתו לה לא אתי לידי חיוב חטאת לא גזור רבנן לגוללו אצלו (ככרמלית) [בכרמלית] חוץ לד׳ אמות ברשות הרבים דאי מייתי ליה נמצא מעביר ד׳ אמות ברה״ר וחייב חטאת גזור רבנן לגוללו אצלו (ככרמלית) [בכרמלית]. ואקשינן תוך ד׳ אמות ברה״ר נמי נגזור דלמא מעייל ליה (ולרה״ר) [מרה״ר] לרה״י. וכי תימא כיון דמפסקא ליה כרמלית בין רה״ר לרה״י אי מעייל ליה דרך כרמלית לא מחייב. והא אמר רבא המעביר חפץ מתחלת ד׳ לסוף ד׳ והעבירו דרך עליו חייב (והוא) [והא] המעביר דרך עליו כאלו מעביר למעלה מעשרה (כרה״ר) [ברה״ר] הוא שהוא חשוב כמקום פטור. ואפ״ה חייב ופריק באיסקופה אריך עסקינן דאדהכי והכי מדכר דשבת הוא ולא אתי לאתויי מרה״ר לרה״י ואע״פ שהוא דרך כרמלית אלא ע״י גלילא איבעית אימא באיסקופה שאינו אריך וסתם כתבי קודש עיוניה מעייני בהו וע״י גלילה הוא העיון לפיכך לא חיישינן דלמא מעייל להו בידים. וניחוש דלמא מעיין בהו ברה״ר והשלים מלעיוניה ומעייל להו (בידיה) [בהדיא] לרשות היחיד. ודחינן כיון שלא*) נתכוון לעקור כדי להניח אלא כדי לעיין אע״פ שנמלך והכניסן לא מיחייב אי נמי כבן עזאי דאמר מהלך כעומד דמי **) ואפילו עמד בכרמלית (והניח) [והביא] מרשות הרבים לכרמלית (והכרמלית) [ומכרמלית] עקר והניח ברה״י דכי האי גוונא לא מיחייב. ואקשינן וניחוש דלמא זריק להו מרה״ר לרה״י שאין שם עמידה דהאמר ר׳ יוחנן

טז א מיי׳ פט״ז מהל׳ שבת הלכה כא סמג לאוין סה טוש״ע א״ח סי׳ שנב סעיף א:

יז ב מיי׳ פי״ב מהל׳ שבת הלכה יד:

יח ג מיי׳ פ״י מהלכות ס״ת הלכה ג סמג עשין כה טוש״ע י״ד סי׳ רפב סעיף ה:

יט ד מיי׳ פ״א מהל׳ תפילין הלכה יא טוש״ע י״ד סי׳ רעו [וברב אלפס הלכות ס״ת דף סח.]:

דפריך דספר וכו׳ כצ״ל רש״ל. [בק״ד מרש״ל מגיה להיפך מן דפריך על דפריסית].

[לקמן צט.] שבת ח: וע״ש

[שבת ה: כתובות לא:]

שבת ו.

בד״י אהא

[מסכ׳ סופרים פ״ג הל׳ יג]

[שם הלכה יד ופ״ה פ״ש]

◆

הגהות הב״ח

(א) גמ׳ באסקופה הנדרסת:

(ב) שם דאהכי והכי:

(ג) רש״י ד״ה מה לי וכו׳ רשות היחיד. הא לא קשרית לה אלא משום דאוגדו:

(ד) ד״ה וכי תימא וכו׳ דגבוה עשרה ואין בו:

(ה) תוס׳ ד״ה והאמר וכו׳ דההיא דעומד וכו׳ ומעביר מכאן לכאן דרך גופו ולהכי לא מייתי אלא מדרבא אע״ג דידע לברייתא דבן עזאי ואיירי לקמן כגון שמטלים ארבע על ידי זריקה כס״ד:

נוסח

הפיכת כתבי הקודש על פניהם

1. אם מותר

2. למה לא גוללו אצלו בחזרה והא לא נח

---

*) לפנינו בגמ׳ ליתא להאי תירוצא אך רבינו היה גורס כן ועי׳ בעהמ״א בכאן ודו״ק. **) תי׳ אפילו אינו מוכן להדרכה דבעומד בכרמלית והניח בכרמלית בוודאי פטור גם לרבינו ואולי צ״ל דהוי כעומד וכו׳ וצ״ע.

רב נסים גאון

הא מני בן עזאי היא דאמר מהלך כעומד דמי עיקר דבריו בפרק יציאות השבת (דף ה) תנו רבנן המוציא מתנות לפלטיא דרך סטיו חייב ובן עזאי פוטר ואמרי׳ בשלמא בן עזאי קסבר מהלך כעומד דמי:

משום